

A HURRIKÁNHÁBORÚ 2

A MONSOON RISING

az ébredő
monszun

„Minden fantasyrajongó
könyvespolcán ott a helye!”

– Daniellé L. Jensen, bestsellerszerző

fine
selection

THEA GUANZON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

THEA GUANZON

A MONSOON RISING

az ébredő monszun

A HURRIKÁNHÁBORÚ 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Azoknak, akik imádják a könyvtárat.

I.
RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A HEGYVIDÉKEN OLVADÓ HÓ ILLATÁT hozó szél végigsöpört a pusztákon, és füttyülve rontott be a kormányzó privát csarnokának egyetlen ablakán. Beleütközött a kőről kőre szálló, gomolygó árnymágiába, majd a beáramló napfényvel együtt eltűnt benne – az egész teremben félhomály honolt, kivéve egyetlen világos sarkot, ahol a bőrkesztyűs kezek egy napsugarakban fürdő asztalra szegezték a sarimant.

A madár nyugtalanul vergődött három fogvatartója szorításában, csavart arany csőréből panaszos trillázás hangzott fel. A szeme elkerekedett, mint két rézérme, amikor egy negyedik bűvölő közeledett felé üvegfecskendővel a kezében, az üreges acéltű hidegen villant meg, ahogy előlépett a sötétségből, és a semlegesítő körbe ért.

Gaheris bűvölői még a madárnál is jobban kétségbe voltak esve. Nem volt könnyű elviselni az érzést, hogy a mágiájuk elillan, hogy a lelkükben hirtelen szakadék tátong az éter helyén. Alaric ugyan biztonságos távolságban, az apja trónja előtt állt, de olyan élénken élt benne az emlék, hogy az ereiben fellángolt a vér, páncélkesztyűbe

bújtatott ujjai remegtek a késztetéstől, hogy megnyissa az Árnykaput, csak hogy megbizonyosodjon róla, még mindig képes rá.

– Az átkozott dög megállás nélkül rikácsol! – A tört formázó trónról érkező mély mormogás belevegyült a sariman dallamos sírásába. – Ha arra nem is voltál képes rájönni Nenavarban, hogyan lehet felhasználni a képességeit, azt legalább megtudad, hogyan lehet elhallgattatni?

Alaric az erősítő apparátusra gondolt, a Mennyek Boltozatának márványkövezetén felállított, drótokból és fémüveg edényekből összekapcsolt körre. A rubinvörös vérrel elegyített zafír esőmágia olvadt magjaira.

Megrázta a fejét.

– Minek is kérdeztem? – Gaheris ráncokkal és régi sebekkel barázdált arcára a napnál is világosabban ült ki a csalódottság. – Elhajóztál délkeletre, és nem tanultál semmit. Jó vagy egyáltalán *valamire*, császár úr?

A sariman éneke élesebben csengett, ahogy a tű a torkába mélyedt. Mintha egy marék vasszeget húztak volna végig porcelánon, csak hétszer olyan hangosan; Alaric gyomra görcsbe rándult tőle. De nem mutathatta ki, milyen hatással van rá. Gaheris előtt nem.

Úgy tűnt, a kormányzó egy évtizedet öregedett abban a tíz napban, mióta Kesath császári delegációja visszatért Nenavarból, és Mathire admirális elhozta neki a madarat. Lefogyott, szikárabb lett, ráncos bőrén mély karikák húzódtak sűrű szeme alatt, mely megszólalásig hasonlított Alaricéé.

– Apám, ha a madár éneke miatt nem tud aludni – próbált szerencsét Alaric, tudva, hogy az apja mindenhová magával vitte a sarimant –, talán itt hagyhatná a csarnokban éjszakára.

– Hogy aztán minden cserfes szájú mosogatólány és tompa eszű lovászfű a Citadellában arról locsogjon, milyen felbecsülhetetlen

előnyre tettünk szert? – Gaheris a trón karfájára csapott, a körülötte örvénylő árnyak még magasabbra csaptak, felkorbácsolta őket a dühe. A paranoiája. – Összehordasz minden ostobaságot az egészségemről, amikor a *feleségedet* kéne megvitatnunk!

A bűvölőket megrémítette a kormányzó élesen csattanó hangja, így sietve elvégezték a feladataikat, a fecskendőbe gyűjtött sarimánvért dugóval ellátott üvegcsébe töltötték, gyógynövényekkel fertőtlenítették a szűrás helyét, majd az állatot visszasegítették a díszes rézkalitkájába. Először Gaheris, majd Alaric felé is meghajoltak, és az Árnykapuval a sarkukban kimenekültek a csarnokból.

– Jól figyelj, fiam! – mennydörögte Gaheris, amikor Alarickel magukra maradtak. – A Holdtalan Éj után nem lesz többé szükségünk a fényfonó mágiájára. Valamint arra sem, hogy tovább színleljük a békét Nenavarral. Gyorsan kell majd lecsapnunk, hogy a szigetet az Éjbirodalom uralma alá hajtsuk. Így amint te meg a feleséged megállítottátok az Ūrhasítékot, idehozod, a szerződés azon paragrafusára hivatkozva, hogy időnként meghallgatást kell tartania a Citadellában.

– Mi lesz, ha addigra nem találja meg a módját, hogy elvegye a mágiáját?

– A sarimannal akkor is kordában tudjuk tartani.

– Tűszul akarja ejteni – szólt Alaric tompán.

– A nenavariak talán együttműködőbbek lesznek, ha a kezünkben van a lachis'kájuk, nem gondolod? – mosolygott Gaheris, cérnávékony ajka örömtelenül húzódott el. – Ha nem, akkor emlékeztetjük őket, hogy jártak a sárkányaik az úrágyúinkkal szemben.

Iszonyatos képek villantak át Alaric agyán. Talasyn, a Fényfonaltól elszakítva, az égből lehulló sárkányok, az Öröktengerben elmerülő, rohadó tetemük. Az uradalomra hulló árnyék, ahogy a kesathi

viharvitorlások a büszke, ezeréves civilizációt porig rombolják, mint Sardovia államaival is tették.

– Egy sárkányt megsebesítettünk, de több száz van még. – Alaric torka összeszorult a keserűségtől, ahogy kiprélte a szavakat. – Nem vagyok biztos benne, hogy az Űrrés-készleteink...

– Ezt hagyd csak rám és a bűvölőimre! – csattant fel Gaheris. – Ha a támadásban felhasználnánk az egésztestet, van még ott, ahonnan ez jött, ráadásul friss éterkristályokhoz és Nenavar többi kincséhez is hozzáférhetünk. Neked csak az a dolgod, *császárom*, hogy idehozd a feleségedet. – Elhallgatott, a szája gúnyos mosolyra húzódott. – Ne aggódj! Élve több hasznát vesszük, mint holtan, főleg akkor, ha már nem fényfonó, és jobban el bírom viselni a jelenlétét. Nem fogom megölni. – A következő szavaiból csöpögött a megvetés. – Nem tennék ilyet veled.

– Ön ragaszkodott a házassághoz – felelte Alaric ügyelve, hogy semmilyen érzelm ne látszódjon rajta. Semmi jelét ne mutassa a bizonytalanságnak. – A lány semmit nem jelent nekem.

– Remélem is – mondta Gaheris savanyú arccal. – A Kontinensen nőtt fel. Sardoviáért harcolt. Ezek erős kötelékek, *nem* bízhatok benne!

Alaric ezt mindig is tudta. De az apjától hallani... Valami elpatant a mellkasában. Hallgatott, tűrte a sajgó fájdalmat.

– Amikor néhány nap múlva megérkezik a koronázására – folytatta Gaheris –, tartsd lakat alatt. Nem hagyhatjuk, hogy szabadon rohangáljon, és tudomást szerezzen a zavargásokról. Mondd meg a tiszteknek, hogy egy szót se merjenek szólni, különben a nyelvüket a városkapura szegeztetem!

A „zavargások”, ahogy Gaheris fogalmazott, felkelések sorára utaltak, amik a korábbi szövetség területén fekvő városokban robbantak

ki. A kormányzó ezeknek a tüzeknek a kioltásával foglalkozott, amíg Alaric Nenavarban volt, és a fia távolléte minden bizonnal hozzájárult a bosszúságához. Azonban ezek csak helyi lázadások voltak – túl kicsik, túl elszórtak ahhoz, hogy bármi jelentőségük legyen.

– A fényfonó nem fogja felrúgni a békét néhány ellenálló kedvéért – tiltakozott Alaric. – Tudja, mi forog kockán.

Az Ūrhasíték kevesebb mint négy hónap múlva kitör, Lir ezen szegletét beborítja a halál és a dühöngő ametiszt. Csak a fény és árnyék összeolvadása állíthatja meg. Talasyn megígérte, hogy együttműködő lesz. Nem tenne...

– Egyszer azt mondtad – szólt Gaheris –, hogy nem ajánlatos egy nő szívére építeni a jövőt. A népünk biztonságát sem vagyok hajlandó ilyen szeszélyes dologra bízni.

Alaric mély levegőt vett, Gaheris pedig meggörnyedt, mintha a sajtát kijelentésének súlya nehezedett volna rá. Mintha egy fonal kötötte volna őket össze abban a pillanatban, amit az elmúlt évek feszesre húztak. Apa és fia összekapcsolódott.

– Emlékezz az anyádra! – mormolta Gaheris. – Emlékezz, hogy elhagyott bennünket, amikor rosszra fordultak a dolgok! Amikor a vágyai már nem egyeztek azzal, amire Kesathnak a túléléshez szüksége volt.

Továbbra is együttműködöm veled, mondta neki Talasyn a tetőn, perzselő tekintettel. *De soha nem fogsz meggyőzni arról, hogy az Éjbirodalom megmentette Sardoviát önmagától. Akármennyivel is jobbnak gondolod a világot, amit építesz, az alapja mindig a vér marad!*

– Igen – felelte Alaric rekedten. – Emlékszem.

– Helyes. Ne hagyj, hogy a feleséged egy pillanatra is eltűnjön a légió szeme elől a látogatása alatt! – figyelmeztette Gaheris. – Az első adandó alkalommal segíteni fogja az ellenállókat. Ebben biztos vagyok.

A Nenavar Uradalom Belian-hegységének végtelen vonulatai csipkés vállukra vették a közelgő esős évszakot, esőt ígérő, vasszürke fellegek nehezedtek a magas csúcsokat borító smaragdzöld dzsungelre. A legmagasabb csúcsról azonban hatalmas, aranyló fényoszlop tört elő, áthasított a hamuszürke égbolton, és a párás levegőt mérföldeken át üvegharangok hangjához hasonló, mennydörgő zengéssel töltötte meg.

A tündöklő oszlop szívében, az arany fény és lüktető energia bőv-körében egy nő állt. A ragyogás eltorzította a vonásait, de két dolog élesen kirajzolódott: az égetett agyaggyöngyök, amik sima homlokát díszítették, és a zokogó, hímzett anyagokba pólyált csecsemő a karjában.

A mágia villogott, majd kiélesedett, és épületek, létrák és hidak vonalai rajzolódtak ki – mind repedezett, okker földből faragva. Az alakzatok sűrűn sorakoztak, és száraz, önmagára épülő várost formáltak, ami a Nagy Szyteppék magasfű- és bozóttengere fölé tornyosult.

A nő vályogtéglával kirakott úton sétált, észrevétlenül surrant át a fásult tömegben, a gyereket szorosan magához ölelte. Megállt az egyik épület előtt, ami pont olyan rozoga és rozsdaszínű volt, mint a többi, és a lépcsőre fektette rugdalózó csomagját.

– Minden rendben lesz – suttogetta, és megcirógatta a baba fejét. – Erősnek kell lenned, Alunsina.

Talasin közelebb hajolt, hogy jobban láthassa a nő arcát, de a képet csak éter és emlékek alkották. A Fényfonallal együtt eltűnt, Talasin pedig hátratántorodott, már nem tartották meg a mágia-ja nexuspontjából kitörő hullámok, így kibotladozott a homokkő

szökőkútból. Amikor a hátsója a kövezett padlót érte, nyers szitokszó hagyta el az ajkát a csípőjébe és gerincébe nyilalló fájdalomtól – a káromkodást pedig a vénemberfák göcsörtös ágai mögött elhasító vilámlás, visszhangzó mennydörgés, majd eső követte.

Talasin nyögve tápáskodott fel. A zápor végigcsorgott a fonatán, belecöpögött a szemébe, miközben próbálta értelmezni, amit látott. Amit az éterter mutatott neki.

Ez volt az a nap, amikor magára hagyták az árvaháznál Tokófő döngölt földből épült városában. Az a nő – a gyöngyök a nenavari udvar szolgálójaként azonosították. A szavait Talasin már hallotta korábban egy álomban, a vénemberfa odvában.

Indusa, jutott Talasin eszébe hirtelen, ez volt a neve a dajkának, akit megbíztak azzal, hogy vigye el őt a Hajnal-szigetekre, ahol ki kellett volna várniuk a nenavari polgárháború végét, biztonságban az anyja népe között.

De Indusa valamiért pont az ellenkező irányba vitte Talasynt. Északnyugat felé, a Kontinensre, a Sardoviai Szövetség legszegényebb államába.

Miért? Vajon eltévedtek? Azt mondták neki, hogy a királynői testőrség két tagja is a légihajón volt, amivel kimenekítették őket az uradalom fővárosában dúló polgárháborúból – ők hol lehettek ebben az emlékből? És miért hagyta Indusa a sárkánytrón örökösét ilyen elhagyatott helyen?

Talasin a Belian-szentély gazzal benőtt udvarán álló, üres szökőkútra meredt, puszta akaraterejével próbálta rávenni a Fényfonalat, hogy újra előtörjön a sárkányt formázó vízköpőkől. Mindenáron követni akarta ezt az új nyomot, kibontani ezt a szálát a múltja titokzatos szövetében. De a szökőkút nem mozdult, csak a köveket sötétre festő esőcseppek kopogása törte meg a csendet.

Miután Alaric flottája eltűnt a láthatárról az uradalom egén, Talasyn alig néhány nap várakozás után kihasználta újonnan szerzett szabadságát, amit azzal nyert, hogy kiállt magáért Urdujával szemben, és rohant a fényfonószentélybe. Majdnem két hete táborozott a hegységben, gyakorolta az éterhajlítást, felfedezte a romokat, és bujkált az Eskayából apja aggodalmas üzeneteit közvetítő hírnök sasok elől. Mióta megérkezett, most először tört ki a Fényhasíték. Nem tűnt valószínűnek, hogy megismétlődik, mielőtt indulnia kéne, ami meglehetősen bosszantotta.

Legalább a Fényhasíték valami *hasznosat* mutatott neki, nem pedig azokat az emlékeket, amiket minden ébren töltött percében sikertelenül próbált kiűzni a fejéből. Ködös képek és érzések kísértetei a nászjészakjáról, éhes ajkak a bőrén, sietve félrehúzott ruhák, egy fehér nyak sápadt bőrén elterülő pír, egy karcos hang a hálósobája sötétjében, erős kezek, ahogy egyre közelebb sűrgetik, egyre szorosabban fogják...

A háta mögött ág reccsent.

Talasyn megpördült. Hónapokkal ezelőtt is hasonló történt, valaki mögé lopakodott, míg ő a szökőkutat nézte, az esti szürkület leple alatt, ő pedig vak haraggal ugrott neki Alaricnek. Küzdöttek, fény az árnyak ellen, a férfi ezüst szeme ragyogott a szikrázó étertől.

De az éjcsászár Kesathban volt. A férfi, aki most tisztos távolságból visszanezett rá, Yanme Rapat volt, a járőrtiszt, aki letartóztatta Alarickel együtt, amikor először járt a romok között. Talasyn úgy érezte, száz év telt el azóta.

Rapat tisztelgett. A bronzlemezes mellvértjébe nyomott, aranyozott lótuszvirágokon apró patakokban folyt le az eső.

– Fenség. – Habozott, majd kijavította magát. – Felség.

Talasyn megborzongott, de csak legyintett a férfi kimondatlan bosszúátkérésére.

– Lachis’ka előbb voltam, mint éjcsászárné.

Egyáltalán éjcsászárné volt már? A szabályok szerint először a férjének meg kellett koronáznia, nem?

A férjének. Jóságos istenek. Hogy pont így kellett Alaric Ossinast-ra gondolnia.

– Mielőtt még bármelyik lett volna, a foglyom volt. – A kaptan hangja keserűen csengett. – Öszintén...

– A kötelességét teljesítette – biztosította Talasyn sietve. Végére is ennek a férfinak köszönhető, hogy rátalált a megmaradt családjára.

– De mit keres *itt*?

Erőt vett rajta a gyanakvás és az Urduja iránt érzett ismerős harag, amiért nem képes egy pillanatra sem békén hagyni.

– A nagyanyám küldte?

– Ma nem. – Rapat bizonytalanul a homokkő szökőkút felé intett.

– Az édesanyja, lady Hanan gyakran látogatott el ide, lachis’ka. Néha eljövök emlékezni és gyászolni.

Talasyn érzett *némi* büntudatot, hogy rögtön kellemetlen feltételezésekbe bocsátkozott, de ennek hamar átvette a helyét az ereiben felpezsdülő zavart izgatottság.

– Közelről ismerte az anyámat? Barátok voltak?

– A néhai fenség nagyon magányos volt Eskayában – felelte Rapat.

– Mélyen megvetette a politikát, és nem volt türelme a... formalitásokhoz és taktikázáshoz. Nem sok emberben bízhatott, én voltam az egyik.

Talasyn csüngött Rapat minden szaván. Úgy tűnt, a nagyanyja udvarában, a Mennyei Boltozatában Hanan Ivralis nevét is tilos volt kiejteni. Akárhányszor Talasyn megpróbálta felhozni a múltat, a nemeselek témát váltottak, a szolgálók elmenekültek. Elagbival semmiképpen sem beszélhetett róla – az apját kísértette a polgárháború és a

felesége halála. Jóságos tekintete már a puszta említésükre is megtelt fájdalommal, és Talasyn nem akarta gyötörni. Elvégre nem sokkal ez előtt találtak csak egymásra.

Talán Rapat végre megadhatja neki a kapcsolódási pontot, amit keresett. De még mindig össze volt zavarodva.

– Ezek szerint sok időt töltött az udvarban, kaptan?

Alig hagyta el a kérdés Talasyn száját, amikor eszébe jutott valami, amit Elagbi herceg mondott neki azon az estén, amikor a helyőrség kihallgatószobájában találkoztak. *Yanme Rapat jó ember. Kiváló katoná, ha még neheztel is kissé, hogy tizenkilenc éve lefokozták.*

Rapat feszülten elmosolyodott, és megdörzsölte rövidre nyírt haját.

– Jelenleg a határőrség kaptanja vagyok. *Akkor az Eskaya védelméért felelős Huktera-főparancsnok voltam. Az én feladatomból volt megakadályozni, hogy Sintan Silim lázadói teret nyerjenek a fővárosban, és elbuktam.*

Talasyn a homlokát ráncolta.

– De végül legyőzték a lázadókat, nem?

– Az édesapja érdeme, nem az enyém – mondta Rapat. – Számos taktikai hibát követtem el, melyek szükségessé tették a zahiya-lachis kimenekítését... és az önét is. Az én hiányosságaim miatt vesztettük el önt oly sok évre. Csak hálás lehetek, hogy Urduja királynő megkegyelmezett nekem.

Az utolsó mondata üresen csengett, mintha a szeme nem lett volna egészen őszinte. Nem álnoknak látszott, inkább *keserűnek*. Talasyn nem hibáztathatta érte, és nem csak azért, mert maga is feszült viszonyban volt a nagyanyjával az esküvője másnapján kipattant vitájuk óta.

Nem jó megfélemlítéssel uralkodni, fogalmazódott meg benne. Nem jó azokat büntetni, akik hűségesek hozzád.

– De zavarom önt – szólta Rapat. – Magára hagyom.

– Ne, várjon...

Talasin annyi mindent akart még kérdezni tőle. Hananról, arról, hogy a sógora, Sintan hogyan manipulálta és vette rá, hogy hadihajókat küldjön az Északnyugati-Kontinensre. De Rapat láthatólag fájdalmasan tudatában volt, hogy túl sokat mondott.

– Ragaszkodom hozzá, fenség – mondta. – Ön lady Hanan leánya. Ezerszer több joga van ehhez a helyhez, mint nekem. – Ismét tisztelgett, majd Talasin gombóccal a torkában nézte, ahogy elvétál. A vénemberfák hajladoztak a párás szélben.

Azonban még mielőtt eltűnt volna az udvart szegélyező, omladozó folyosók egyik ásitó boltíve alatt, Rapat megtorpant, páncélos alakja körül pattogott a feszültség. Komoly, átható pillantással nézett vissza Talasynra.

– Lachis'ka. – Rapat halkán beszélt, de a szavai visszhangoztak a kövekkel, levelekkel és szunnyadó mágiával teli térben, komoran áramlottak a felszínen kopogó esőcseppek alatt, amit időnként megszakított a mennydörgés hangja. – A sárkánytrónnak szenteltem az életemet, szolgálatomat és hűségemet, de szégyent hoznék lady Hanan barátságára, ha nem mondanám el önnek, hogy Urduja királynővel nem voltak a legjobb viszonyban. A zahiya-lachis kimondottan neheztelt lady Hananra, amiért az nem volt hajlandó elfogadni a trónörökösi címet, az édesanyja pedig ellenezte, hogy önt kinevezék, mielőtt még elég idős lenne, hogy önállóan döntsön. Ezt... értse úgy, ahogy jónak látja.

Talasinynak borsózdott a háta. Rapat szavai figyelmeztetésnek hangzottak, amitől Talasynnak még több kérdés gyűlt a nyelve hegyére. Mielőtt azonban bármelyiknek hangot adhatott volna, a férfi eltűnt.

Ahogy Talasyn visszafordult a táborhelye felé, a világ hirtelen elhomályosult a szeme előtt. A Belian-szentély romjai elmerültek...

...az alatt fodrozódó, mélykék hullámokban, amiket mintha a magasban repülve látna...

...öreg, meggömbült, bütykös kéz kapaszkodott egy csipkés, hóval borított hegyoromba...

Újabb mennydörgés hasított át az égbolton, mire Talasyn össze-rezzent. A képek elillantak, a kövezett udvar teljes tisztasággal visszatért.

Ez meg *mi* volt?

Nem most először voltak víziói. Már akkor látta a nenavari sárkányokat és Urduja koronáját, amikor még kormányosként szolgált a sardoviai seregben, jóval azelőtt, hogy később felnőttként valóban megpillantotta őket. Jóval azelőtt, hogy megtudta, ki is ő valójában, álmodott Eskayáról, Indusáról és a búcsúzó anyjáról.

Amikor ezeket a villanásokat látta, még nem tudta, mit jelentenek. Most pedig nem tudta, mit jelenthet ez az új vízió.

Talasin az üres szökőkútra nézett. Tehetetlennek és zavarodottnak érezte magát. Azt kívánta, bárcsak maradhatna, amíg a Fényhasíték újra ki nem tör, hogy válaszokat kapjon.

De ha nem indul el *azonnal*, elkésik a találkozójáról.

MÁSODIK FEJEZET

A GYAKORLÓTEREM VISSZHANGZOTT az Árnykapu süvítésétől, amit saskarmok formájában hívtak elő az éterteréből – a rövid, ragadozókaromra emlékeztető, ívelt tör gyakran a kesathi katonák utolsó lehetőségét jelentette közelharcban, amikor a számszeríj nyilai elfogytak, a kardokat és lándzsákat kiütötték a kezükből. Alaric és Sevraim mindkét kezükben egy-egy saskarommal összecaptak a terem közepén, vágtak és háritottak, keresték a másik védekezésének gyenge pontjait.

Alaric legtöbbször igencsak kiszámíthatónak érezte a párbajozást Sevraimmal, tekintve, hogy gyerekkoruk óta együtt gyakoroltak. Ma azonban a nyurga, mahagóni bőrű légiós új stratégiával próbálta kibillenteni Alaricet az egyensúlyából: a feleségéről szájalt.

– Lelassultál, felség – lihegte Sevraim, ahogy elhajolt Alaric vágásának íve alatt. – A házasság eltompította volna az éjcsászár halálos ösztöneit?

Alaric a szemét forgatta. A csizmája talpa találkozott Sevraim gyomrával, a terem másik végébe repítette. Sevraim nagyot nyögve landolt a hátán, majd az egyik törét Alaric felé hajította, aki könnyedén ellépett a tintafekete repülő fegyver útjából.

Alaric a fekvő ellenfele irányába ballagott, saskarmait lustán pörgette páncélkesztyűs ujjai között. Sevraim kiterülve hevert a földön, látszólag fogalma sem volt, milyen veszély közelít felé, az arcán szemtelen mosoly terült szét.

– Hiányzik a csinos kis feleséged? – kérdezte. – Számolod a perceket, hogy mikor láthatod újra? Nem mintha hibáztatnálak. Egészen kivételes lány ez a Talasyn. Vagyis inkább Alunsina Ivralis. Megérttem, hogy miért...

Alaric vérre ment. Sevraim talpra ugrott, megmaradt saskarmával kivédte a támadást, a szabad kezébe új fegyvert idézett elő, amit igyekezett Alaric bordái közé döfni. Ellenfele azonban számított erre, megpördült, elkapta Sevraim fejét, és az árnyakból faragott pengéjét a torkához tartotta.

Sevraimnak szeme se rebhent.

– Szerinted a gyerekek árnyfaragók vagy fényfonók lesznek? – kérdezte vidáman. – Átmelengeti a jeges szívem egy térdig érő kis herceg gondolata, ahogy beragyogja ezeket a búskomor folyosókat. De persze előfordulhat, hogy őfelsége első gyermeke lány lesz, és akkor muszáj lesz próbálkoznod még...

Elhallgatott, amikor Alaric némán rászorította a saskarom ívelt pengéjét a nyakára.

– Na jó, megadom magam! – kiáltott Sevraim, a válla rázkódott a hangtalan nevetéstől, a fekete kések füstfelhőként tűntek el a kezéből, ahogy arrébb lökte Alaric karját. – Ennyit az új figyelemelterelő stratégiámról.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Aligha nevezném *stratégiának*. – Alaric is eltűntette a fegyverét, majd a terem végébe sietett. Lekapott egy rongyot az állványról, belemártotta a hordóba gyűjtött esővízbe, és letörölte az izzadságot a homlokáról.

Sevraim nem maradt el soká.

– Hát, nem hibáztathatsz, hogy próbállak kiközököltetni. Mióta visszatértünk, rettenet savanyú vagy. Még savanyúbb, mint általában. – A rongyokra ügyet sem vetve az egész fejét a hordóba mártotta.

Alaric homlokában lüktetni kezdett egy ér. Egyrészt a víz így már egészen biztosan használhatatlan, de másrészt *tényleg* kiközökölt, jobban, mint valaha bevallaná. Mióta elhajóztak Nenavarból, kísértette a látvány, ahogy Talasyn a Mennyek Boltozatának lépcsőin áll, és figyeli a távozását. A lány most valószínűleg éppen a háromnapos légihajóútra készül Kesathba, ahol a császárnéjává koronázzák. A gondolat, hogy újra látja majd, de nem Nenavar forró dzsungelében, hanem a Kontinensen, ahol még mindig visszhangzott a háború, *fürcsa* érzéseket keltett benne.

Az végképp nem segített, hogy Sevraim felhozta az utódlás kérdését. Korábban a téma taszította volna Alaricet, most azonban felszínre hozta a nászéjszakája tolakodó emlékeit. Milyen könnyű lett volna szorosabban ölelni Talasyn, közelebb húzódni és...

Nem lett volna szabad ezt csinálnunk, mondta neki a lány akkor, kócos gesztenyebarna hajjal, a csókjaitól duzzadt ajkakkal. A levegőben még ott volt a lány gyönyörének enyhe illata, kecses ujjain Alaric magja.

Alaric összeszorított fogakkal leküzdötte az emléket. Ebben az ügyben Talasyn legalább világosan kifejezte, hányadán állnak. A férfi eltemette háborgó érzelmeit anélkül, hogy nevet adott volna nekik. Még egy dolgot el kellett intéznie, mielőtt a felesége hajója földet ér.